

Arrest

nr. 202 124 van 9 april 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn en die handelen als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X op 23 november 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 juni 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BYUMA, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 22 maart 2017 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 2 juni 2017 een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag zoals bedoeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard, voor wat betreft de aangebrachte aandoeningen van verzoekers' minderjarig kind. Deze beslissing, die op 25 oktober 2017 aan verzoekers ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 22.03.2017 bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden:

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 06/11/2014 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 22.03.2017 en in de bijgevoegde medische attesten (zie bevestiging arts d.d. 19/05/2017 in bijgevoegde gesloten omslag), werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012). Aangezien betrokkene geen enkel nieuw element aanbrengt, is de aanvraag bijgevolg onontvankelijk."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoekers voeren in een eerste middel een schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de formele motiveringsplicht en de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van *"het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur"*. Tevens betogen zij dat er sprake is van machtsmisbruik.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

"[...] Verwerende partij gaat over tot een onontvankelijkheid van de aanvraag. In de ontvankelijkheidsfase mag de verwerende partij enkel over gaan tot een prima facie beoordeling van de aanvraag. De verwerende partij ging echter veel verder dan dit. Eerste verzoekende partij lijdt wel degelijk aan een ernstige ziekte. Bij terugkeer zal eerste verzoekende partij niet beschikken over de gepaste behandeling. De gegrondheid van de aanvraag dient bijgevolg te worden onderzocht.

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing van 2 juni 2017 (kennisgeving 25 oktober 2017) dat "art. 9ter-§3 5°- van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, §2, 1° tot 3° of de ingeroepen elementen ter

ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.” (stuk 1).

De verwerende partij baseert zich hiervoor op het medisch advies van de arts-adviseur van 19 mei 2017 voor eerste verzoekende partij (stuk 1):

In overeenstemming met artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet (gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012), kan de officiële arts of de arts die aangewezen werd door de minister of zijn afgevaardigde, die vindt dat naar zijn mening de ziekte duidelijk niet voldoet aan de voorwaarden van de in §1, eerste lid van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, het verzoek onontvankelijk verklaren. De bestreden beslissing is een klassiek voorbeeld van de aanhoudende slechte wil in hoofde van de verwerende partij.

Hier gaat het namelijk over een prima facie beoordeling waarvan het doel was dat de raadgevende arts reeds kon vaststellen of de aanvraag onontvankelijk was wegens het ontbreken van een kennelijke graad van ernst bij de aangehaalde ziekte. Het idee van de wetgever was om bijvoorbeeld ‘een geïnfecteerde nagel’ of ‘een gewone verkoudheid’ uit te sluiten van de medische regularisatie procedures.

(<http://www.kruispuntmi.be/vreemdelingenrecht/detailnieuwsbr.aspx?id=16244#1>)

Het is opmerkelijk dat de verwerende partij zo streng mogelijk te werk gaat bij een beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag: de rechtspraak van het EHRM bepaalt de grenzen van de bescherming die absoluut moet worden gegeven. Volgens artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is het niet noodzakelijk dat er een “directe” bedreiging van het leven is vanwege de kritieke gezondheidstoestand of de gevorderde fase van de ziekte. In dit geval is de vraag of de motivatie van de verwerende partij bijgevolg geen voorwaarde toegevoegd aan de voorwaarden van artikel 9ter Vw. en op die manier artikel 9ter Vw. schendt.

Een recent arrest van de Raad van State verduidelijkt dat artikel 9ter Vw. een ruimere bescherming biedt, waar artikel 3 EVRM slechts een minimumnorm is.

“Hoe dan ook vormt de omstandigheid dat artikel 3 van het EVRM als hogere norm ten aanzien van de Vreemdelingenwet geldt en mogelijkerwijze een lagere vorm van bescherming voorziet, geen beletsel voor de toepassing van artikel 9ter, § 1, eerste lid, van die wet zoals hierboven beschreven. Het EVRM bevat immers minimumnormen en belet geenszins een ruimere bescherming in de interne wetgeving van de verdragspartijen.

(...)

Zoals eveneens hierboven is uiteengezet, is de verwijzing in het bestreden arrest naar artikel 3 van het EVRM als hogere norm dan de Vreemdelingenwet absoluut niet dienstig, alleen al omdat die verdragsbepaling geen ruimere bescherming in de nationale wetgeving verbiedt.”

(arrest nr. 223 961 van 19 juni 2013, te raadplegen op www.raadvanstate.be)

De arts-adviseur kan dus enkel en alleen de aanvragen 9ter Vw. onontvankelijk verklaren wanneer deze duidelijk geen reëel risico inhouden. Het kan niet het doel zijn van verwerende partij om de aanvragen onontvankelijk te verklaren op basis van een gegrondheidstoets. Uit het tweede middel, dat hierna wordt uitgewerkt blijkt bovendien duidelijk dat deze aanvraag niet alleen ontvankelijk is, maar zelfs gegrond. misschien medisch ongegrond zijn.

Zoals reeds bij de aanvraag van de 9ter Vw. van eerste verzoekende partij werd vermeld, lijdt eerste verzoekende partij aan het syndroom van Down. Al van bij de geboorte dient hij opgevolgd te worden door een gespecialiseerde dokter, heeft hij specifieke medicatie nodig en dient hij regelmatig medisch opgevolgd te worden. In Congo zal hij niet alleen onvoldoende medische opvolging genieten, zijn leven zal er ook in gevaar zijn door afkeer en xenofobie die er heerst tegenover mensen met het syndroom van Down.

Verder werd de diagnose van een open ductus Botalli aangehaald. Het gaat om een bloedvat, dat het bloed uit het rechterhart naar de longen pompt, dat zich normaal gezien na de geboorte automatisch sluit. Indien dit niet gebeurt spreekt men van een open ductus Botalli. Dit bloedvat dient handmatig gesloten te worden, ofwel via medicatie, ofwel via een chirurgische ingreep. Een follow-up is vereist. Kinderen met een open ductus Botalli moeten jaarlijks of zelfs elke zes maanden opgevolgd worden door een kindercardioloog (Aanvraag 9ter Vw. van 22 maart 2017 op naam van eerste verzoekende partij).

Dat eerste verzoekende partij wel degelijk lijdt aan een ernstige medische aandoening blijkt uit verschillende attesten van de sociale zekerheid die hem een hogere tegemoetkoming garanderen omwille van zijn ziektebeeld (stuk 7 en stuk 8).

Verder wordt het ziektebeeld van eerste verzoekende partij bevestigd in een nieuwe medisch attest van 16 november 2017 opgesteld door Dr. W.D.:

“Medische voorgeschiedenis:

Trisomie 21 = Downsyndroom

Neonataal intensieve zorgen wegens respiratoir falen na urgente keizersnede

Hartafwijking: open ductus van Botall

Oogafwijking: esotropie linker oog (sinds 2016)

Diagnose:

Downsyndroom: systematische opvolging noodzakelijk wegens ontwikkelingsvertraging en risico op complicaties met name coeliakie, leukemie, hypothyroidie.

Open ductus van Botalli: afgenomen volumebelasting voor het hart, afwachtende houding.

Actuele behandeling:

Occlusietherapie rechter oog 2d/7 sinds april 2017

Levenslang

Wat zouden de gevolgen zijn als de behandeling wordt stopgezet?

Meer uitgesproken psychomotorie ontwikkelingsvertraging bij niet systematische opvolging en eventuele bijsturing, verhoogde mortaliteit bij niet tijdig detecteren complicaties zoals leukemie

Evolutie en prognose:

Down syndroom: geen curatieve behandeling = ondersteuning voor natuurlijk verloop

Open ductus Botall: conservatieve opvolging

Specifieke noden?

Gezien Downsyndroom: levenslang mantelzorg. Onvoldoende mentale capaciteit o.a. voor zelfstandig wonen.” (Stuk 9, medische getuigschrift, opgesteld door Dr. W.D. van 16 november 2017, verzoekende partijen zetten vet).

Uit de bijlage die werd toegevoegd bij dit medische getuigschrift blijkt duidelijk dat eerste verzoekende partij een levenslange opvolging nodig heeft van zijn ziektebeeld.

Verder wordt ook de levenslange mantelzorg geattesteerd. Eerste verzoekende partij heeft onvoldoende mentale capaciteit om zelfstandig te wonen. Dit betekent dat tweede en derde verzoekende partij eveneens alle belang hebben bij een ontvankelijkheidsbeslissing van deze aanvraag.

Eerste verzoekende partij volgt buitengewoon onderwijs (Stuk 10) Uit het verslag dat werd opgesteld door de school blijkt het volgende:

“Diagnose:

Syndroom van Down, algemene ontwikkelingsachterstand, hartproblemen

Besluit:

M. is een jongen die duidelijk baat heeft bij het type 2 onderwijs in onze school. M. evolueert goed in deze sterk gestructureerde omgeving met eenvoudige, duidelijke communicatie.” (stuk 11, verzoekende partijen zetten vet)

Hieruit kan besloten worden dat eerste verzoekende partij nood heeft aan gericht onderwijs en ondersteuning. Het ziektebeeld van eerste verzoekende partij dient bijgevolg wel degelijk serieus en ernstig genomen te worden.

Verwerende partij gaat over tot een niet ontvankelijkheidsbeslissing omdat ze meent dat er geen nieuwe elementen werden toegevoegd bij de nieuwe 9ter Vw. aanvraag. Echter werd er tegen de eerste beslissing nooit een beroep ingediend en was deze volkomen onterecht tot niet ontvankelijk verklaard. Er dringt zich wel degelijk een gegrondheidsonderzoek op om te oordelen of er geen schending van artikel 3 EVRM zal plaatsvinden wanneer men een kind met het syndroom van down terugstuurt naar Congo.

Ondanks het feit dat de verwerende partij slechts een prima facie beoordeling mag maken, heeft de verwerende partij de plicht om met omzichtigheid en zorg te handelen.

Beweren dat eerste verzoekende partij niet lijdt aan een ziekte die een reëel gevaar vormt voor het leven of voor de fysieke integriteit of niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico vormt voor een onmenselijke en vernederende behandeling omdat er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft, komt niet overeen met de realiteit.

Het is bijgevolg voor de verwerende partij onmogelijk om te stellen dat de ziekte waaraan eerste verzoekende partij lijdt kennelijk niet in overeenstemming is met een ernstige graad van ziekte. De

bestreden beslissing van 2 juni 2017 (kennisgeving op 25 oktober 2017) is in tegenspraak met de intentie van de werkgever.

Een dergelijke redenering is onredelijk en in tegenspraak met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Dit middels is bijgevolg gegrond.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers' verblijfsaanvraag onontvankelijk is. Hierbij wordt verwezen naar het medisch advies van de arts-adviseur van 19 mei 2017. In dit medisch advies kan worden gelezen dat de medische problematiek van verzoekers' minderjarig kind – m.n. het syndroom van Down en een open ductus botalli – reeds werd aangehaald in een eerdere verblijfsaanvraag. De arts-adviseur meldt in zijn advies dat in het standaard medisch getuigschrift dat werd overgelegd in het kader van de in punt 1.1. bedoelde verblijfsaanvraag, geen enkele nieuwe diagnose wordt gesteld en dat deze slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand bevestigt. Verzoekers tonen met hun uiteenzetting niet aan dat deze motieven niet zouden voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan wordt dan ook niet aangetoond.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 9ter, §1 en §3 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

§2 [...]

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

[...]

§3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° [...]

2° [...]

3° [...]

4° [...];

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een

aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, § 3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan.”
[...]

2.5. Het medisch advies van de arts-adviseur – dat werd verstrekt in het kader van artikel 9ter, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet – dateert van 19 mei 2017 en luidt als volgt:

U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag d.d. 22.03.2017 en d.d. 06.11.2014 te vergelijken.

Betrokkene legt in zijn aanvraag d.d. 22/03/2017 een SMG voor opgesteld door Dr. <onleesbaar> (pediater) op 21/02/2017 en een psychomotorische evaluatie d.d. 10/11/2015 van Mevr. L.C. (kinesitherapeute) waarvan akte. Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat de gezondheidstoestand van M. ongewijzigd is t.a.v. de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 06/11/2014. Op het SMG wordt namelijk vermeld dat M. lijdt aan het syndroom van Down en een open ductus botalli heeft. Op het SMG d.d. 21/02/2017 wordt geen enkele nieuwe diagnose gesteld voor M. en het bevestigt dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand.”

2.6. Na een lezing van hun verzoekschrift kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoekers' uiteenzetting geenszins concreet is toegespitst op de inhoud van de bestreden beslissing. Verzoekers voeren een uitgebreid betoog dat de medische filter enkel een prima facie beoordeling inhoudt en dus geen gegrondheidstoets mag inhouden, dat het de intentie van de wetgever is enkel elementen zoals een geïnfecteerde nagel of gewone verkoudheid uit te sluiten van de medische regularisatie, dat de bestreden beslissing een klassiek voorbeeld is van de *“aanhoudende slechte wil in hoofde van de verwerende partij”*, dat men zo streng mogelijk te werk gaat en de rechtspraak van het EHRM hanteert als grens, dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet noodzakelijk een *“directe”* levensbedreiging vereist en dat de Raad van State heeft verduidelijkt dat dit wetsartikel ruimer is dan artikel 3 van het EVRM. Nergens in dit betoog kan evenwel een concrete terugkoppeling naar de inhoud van de bestreden beslissing worden gevonden. Verzoekers gaan er ook totaal aan voorbij dat in casu geen toepassing werd gemaakt van de medische filter.

2.7. Verzoekers betwisten, laat staan weerleggen op geen enkele wijze de vaststelling dat het syndroom van Down en de open ductus botalli reeds eerder werden ingeroepen, zodat toepassing kon worden gemaakt van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet. Het louter herhalen van de diagnose en de te volgen behandeling, evenals het benadrukken van de ernst van deze aandoeningen, kan bezwaarlijk de toepassing van voormelde wetsbepaling onderuit halen. Ook het louter verwijzen naar een medisch attest van 16 november 2017 waarin de ziektebeelden opnieuw worden vermeld, volstaat niet. Zoals verzoekers zelf stellen wordt hierin het ziektebeeld van het minderjarig kind trouwens *“bevestigd”*. Dit attest werd niet aan verweerder overgemaakt naar aanleiding van de in punt 1.1. bedoelde verblijfsaanvraag, zodat verzoekers het hoe dan ook niet kunnen aanwenden om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te tonen. Wat betreft het bij het verzoekschrift gevoegde attest en verslag van de school van 12 september 2017, waaruit blijkt dat het minderjarig kind baat heeft bij het volgen van buitengewoon onderwijs, wijst de Raad erop dat ook dit attest en verslag dateren van na de bestreden beslissing, zodat hiermee evenmin de onwettigheid van de bestreden beslissing kan worden aangetoond. Bovendien trachten verzoekers met dit attest aan te tonen dat het ziektebeeld *“wel degelijk serieus en ernstig genomen [dient] te worden”*. In deze benadrukt de Raad andermaal dat in casu geen toepassing werd gemaakt van de zogenaamde ‘medische filter’, waarbij geenszins uitspraak werd gedaan omtrent het al dan niet ernstige karakter van de voorliggende medische problematiek. De enige passage in het verzoekschrift waarin wordt ingegaan op het motief dat de aandoeningen reeds eerder werden ingeroepen, betreft volgende passage: *“Verwerende partij gaat over tot een niet ontvankelijkheidsbeslissing omdat ze meent dat er geen nieuwe elementen werden toegevoegd bij de nieuwe 9ter Vw. aanvraag. Echter werd er tegen de eerste beslissing nooit een beroep ingediend en was deze volkomen onterecht tot niet ontvankelijk verklaard. Er dringt zich wel degelijk een gegrondheids-onderzoek op om te oordelen of er geen schending van artikel 3 EVRM zal plaatsvinden wanneer men een kind met het syndroom van down terugstuurt naar Congo.”* Losstaand van de vaststelling dat met de thans bestreden beslissing geen terugleiding naar Congo wordt vooropgesteld, dient de Raad op te merken dat verzoekers het beroep tegen de bestreden beslissing niet kunnen aanwenden als vorm van hoger beroep tegen de eerder getroffen ongegrondheidsbeslissing van 16 oktober 2015. Indien verzoekers van oordeel waren dat de beoordeling van de medische problematiek van hun minderjarig kind in voormelde ongegrondheidsbeslissing incorrect geschiedde, stond het hen vrij hiertegen een

beroep in te dienen bij de Raad, quod non in casu. Zij kunnen in het thans voorliggende verzoekschrift geen kritiek meer uiten op deze beslissing, die reeds definitief is geworden.

2.8. De Raad ziet niet in hoe er sprake kan zijn van machtsmisbruik nu de verwerende partij niets anders heeft gedaan dan wat de wet haar opdraagt, met name het beoordelen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.9. Waar verzoekers ten slotte de schending aanvoeren van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”*, laten ze na te duiden welk beginsel ze precies geschonden achten, andere dan het reeds geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.10. Verzoekers voeren in een tweede middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het *“algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur”*. Ter ondersteuning van de schending van de formele motiveringsplicht, betogen verzoekers in concreto: *“Bovendien valt op te merken dat artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet de verwerende partij enkel toelaat de medische filter toe te passen rekening houdend met alle elementen die vermeld zijn in artikel 9ter, §1, eerste paragraaf van de Vreemdelingenwet. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet beschermt patiënten die een reëel risico lopen voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico hebben op een onmenselijke of vernederende behandeling in het geval er geen behandeling beschikbaar is of toegankelijk in het land van herkomst of het land waar verzoekende partijen zouden naar worden teruggestuurd.”* Verzoekers voeren voorts een ellenlang betoog. Zij verschaffen zelf een samenvatting ervan, dat luidt als volgt: *“De medische gezondheidszorg in Congo is ondermaats. Er dient een grondig onderzoek gedaan te worden naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM wanneer eerste verzoekende partij zou worden teruggestuurd naar Congo. Eerste verzoekende partij zal er geen concrete toegang genieten tot voldoende en adequate zorg. Bovendien zal eerste verzoekende partij worden blootgesteld aan vernederende en onmenselijke behandeling omwille van zijn ziekte.”*

2.11. Uit een lezing van voormelde samenvatting van het betoog alsook van het gehele betoog zelf, blijkt dat verzoekers in hun tweede middel kritiek uitoefenen op het gebrek aan enig onderzoek naar de adequate behandeling en de toegankelijkheid ervan in het herkomstland. Zij verwijzen dienaangaande onder meer naar het arrest Paposhvili van het EHRM, dat stelt dat in concreto moet worden nagegaan in welke mate de patiënt toegang zal hebben tot voldoende en adequate gezondheidszorg in het land van herkomst. Zij beargumenteren uitgebreid waarom hun minderjarig kind geen toegang tot voldoende en adequate zorg zal hebben in Congo. De Raad gaat er dan ook vanuit dat verzoekers de schending van de materiële motiveringsplicht beogen aan te voeren.

2.12. Zoals uit de bespreking van het eerste middel reeds is gebleken, hebben verzoekers niet aangetoond dat ten onrechte werd gesteld dat de aangevoerde medische problematiek reeds eerder werden ingeroepen, zodat toepassing kon worden gemaakt van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet. Er kan derhalve niet worden ingezien waarom de arts-adviseur in casu enig onderzoek naar de beschikbaarheid of toegankelijkheid van een medische behandeling in het herkomstland zou dienen te voeren. Verzoekers' uitvoerig betoog inzake de beschikbaarheid van de medische zorgen in het herkomstland, is dan ook niet dienstig.

2.13. Voor het overige kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te

worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA